

လွန်တမို

လုံးချင်းဝတ္ထုပေါ်

ချစ်သူနှစ်ယောက်
ပန်းဖြစ်ချင်တယ်

ဝန် = စုံစိန်

အခန်း(၁)

နေနန်းတော်တဲ့ ...

နာမည်လေးက အပျံ့စားခမ်းနားနေပေမယ့် ...

ဘဝလေးက မခမ်းနားနိုင်ရှာတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်။

အဝတ်အစားလေးက နွမ်းနွမ်း ... ဆံပင်လေးက တစ်စစီ
ဖွာလန်ကြဲပြီး ပခုံးလေးထက်မှာ ဝဲလို့ ။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကနေ ထွက်
လာပြီး ရထားလမ်းတစ်လျှောက်မှာ တွေ့လာသည့် စီးကရက်ဘူးခွံတွေ၊
ဘီယာဘူးခွံတွေကို ပိတ်ပိတ်ကန်ရင်း လမ်းလျှောက်လာတာလေ။

မျက်ဝန်းလေးက ... မိုက်တိမိုက်ကန်း ဂျစ်ကန်ကန်မျက်ဝန်းလေး။

တုံးဆိုတိုက် ကျားဆိုကိုက် မိုက်ပြတော့မည့် မျက်ဝန်းလေး။

ကောင်လေးရဲ့ အသက်က အများ ဆုံးရှိမှ နှစ်ဆယ်ပေါ့။ ပိန်သွယ်သွယ်လေးပေမယ့် အရပ်ကလေးကတော့ မြင့်ပါသည် ။

အနက်ရောင်တီရှပ်အဟောင်းလေးကို ဂျင်းဘောင်းဘီရှည် ဟောင်းကလေးနဲ့ တွဲကာ ထိုကောင်လေးက ဝတ်ထားသည် ။ ပြောရရင် ... ထိုကောင်လေးလျှောက်လာတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သိပ်ဂရုစိုက်ပုံမရ။ ဘီယာဘူးခွံတွေလျှင် ဖြောင်းခနဲပိတ်ကန်သည် ။ မတွေ့လျှင်တော့ ကွန်ကရစ် ဇလီဖားတုံးတွေပေါ်ကနေ မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးနဲ့ ဆက်ပြီးတော့ လျှောက်သွား၏။

တကယ်တော့ ... ဒီရထားသံလမ်းတွေဟာ နေနန်းတော် နေ့စဉ်လာ
နေကြ ပြန်နေကြ လမ်းတွေလေ။

ခုတော့ ... အမှောင်ရိပ်ကလေးတွေက သန်းလာနေပြီမို့ ခြေလှမ်းကို
နှစ်ဆလှမ်းကာ အရှိန်ကိုမြှင့်ပါသည် ။ ရှေ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့
ရှေ့မှာ သူနဲ့ ဆို ရွယ်တူလောက်လေးတွေပဲရှိမည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်
။

“ ဟာ ... ”

သူတို့ အလယ်မှာ အဖြူရောင်ဂါဝန်ရှည်ကြီး ဝတ်ထားသည့် ကောင်
မလေးတစ်ယောက်က ဒူးထောက်ထိုင်ကာ တဟင့်ဟင့်လေးနှင့် ငိုယို
တောင်းပန်နေရှာသည် ။

“ အဟင့် ... ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ ရှင် ”

“ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ... ”

“ ဟား ဟား ... မင်း ဒီလိုတောင်းပန်တိုင်း ငါတို့ က မင်းကို သနားမ
ယံထင်လို့ လား၊ ဟေ့ကောင်တွေ ... ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ၊ ဒီကောင်မ
လေးဆီမှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပါလဲဆိုတာ ရှာကြည့်ကြစမ်း ... မသ
နားနဲ့ ပါသမျှအကုန်ယူ ... ”

“ အဟင့် ... မပါပါဘူး ... ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ထွက်ပြေးလာတာပါ
”

“ မင်း ... မင်း ငါတို့ ကို မလိမ်နဲ့ နော် ... ”

“ မလိမ်ပါဘူးရှင် ... မလိမ်ပါဘူး ... အဟင့် ဟင့် ဟင့် ”

ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တာမြင်ရင် ဝင်မရှုပ်တတ်တာလည်း နေနန်းတော်ရဲ့

အကျင့်။ သို့သော် ... ခက်နေတာက ယောက်ျားသား လေးယောက်အလည်မှာ ရောက်နေတာက တဟင့်ဟင့်လေး ရှိုက်ငိုတောင်းပန်နေရှာတဲ့ မိန်းကလေး။ ပြီးတော့လည်း ... နေရာက လူသူ အသွားအလာမရှိသော ရထားလမ်းပေါ်မှာ ။

“ ဟိတ် ... မင်းတို့ အားလုံး ရပ်လိုက်စမ်း ... ”

“ ဟင် ... ”

“ ဟာ ... ”

သူတို့ ရှိနေတဲ့ နေရာဆီကို နေနန်းတော်က တည့်တည့်ပဲ လျှောက်ကာ ဝင်သွားလိုက်သည် ။

“ ဟေ့ကောင် ... ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စကို မင်းလာမရှုပ်နဲ့ နော် ... ”

“ ဒီပွဲက သိပ်ကြည့်လို့ မကောင်းဘူးထင်လို့ ပါ ... ဟိတ် ... ကောင်မလေး ... ဒီကောင်တွေကို မင်းဂရုမစိုက်နဲ့ ၊ မင်း ... အခု ဒီနေရာကနေ ထွက်သွားတော့ ... ”

“ ဟင် ... ”

မေ့ ရှိုက်သံလေးရပ်သွားကာ အရပ်မြင့်မြင့်ကြီးနဲ့ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို အသက်ရှူမှားစွာ မေ့ မျက်တောင်တွေကော့သွားအောင် ကြည့်လိုက်မိသည် ။

မေ့နဲ့ ဆို ရွယ်တူလောက်ပဲရှိမည့် ကောင်လေး။

ဆံရှည်တွေက ပခုံးစွန်းလေးပေါ်မှာ ဝဲဖြာကျလို့ ။

“ ဟေ့ကောင် ... မင်းဘာပြောတာလဲ၊ ထွက်သွားရမှာ မင်း

ထွက်သွားရမှာ ... ”

“ ငါ ထွက်မသွားဘူးဆိုရင်ရော ... ”

“ ဟာ ... ကြာတယ်ကွာ ”

“ ဟိတ် ... ”

“ ဖြောင်း ... ဘောင်း ... ”

“ အောင်မလေး ... ”

မေ ကြောက်ပြီး လန့်အော်မိတာ မျက်တောင်ခတ်ဖို့ တောင် သတိမရ။ မေ ကြည့်နေရင်း နှစ်ယောက်က မှောက်သွားသည် ။ နှစ်ယောက်က ထွက်ပြေးသွားသည် ။ ဟိုဆံရှည်ရှည်လေးနဲ့ လူကတော့ ကိုယ်မှာ ကပ်သွားသည့် ဖုန်တွေကိုခါရင်း အေးဆေးပါလား။

ကြည့်စမ်း ... တော်တော်မိုက်တာပဲ။

မေ မျက်ရည်တွေကို ကပျာကယာပွတ်သပ်ရင်း ဝမ်းသာအားရလေး ထရပ်သည် ။ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောဖို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့

“ ဟာ ... ”

ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ လူက ထွက်သွားပြီ။

မေ နောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့တာကိုလည်း ဂရုစိုက်ပုံမရ။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားတော့ဆိုတဲ့ သဘောလား။

တော်တော်ရက်စက်တဲ့ လူ။

တော်တော် အသည်းမာတဲ့ လူ။

သူ ... မေ့ကို ဝင်ကယ်လိုက်လို့ မေဒုက္ခရောက်မသွားတာလေ။ လတ်တလောအချိန်မှာ မေ အားကိုးနိုင်တာဆိုလို့ သူတစ်ယောက်တည်း။

မေ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ...

မေနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကိုပင် သူက ရောက်သွားခဲ့ပြီ။

“ဟာ ... ရှင် ... ခဏနေဦးလေ ... ဒုက္ခပါပဲ ... ”

ဂါဝန်ရှည်ကြီးကို မ,ကာ မေ ပြေးလိုက်ရတာ ဒေါပွပွလေးနဲ့ ပါ။ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို တစ်ယောက်တည်းထားပြီး ထွက်သွားတာ။ ဒီလူမှာ ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသား မရှိလို့ လား။

သေချာတာက ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်သွားသည့် ရထားလမ်းကြီးပေါ်မှာ မေတစ်ယောက်တည်း မလျှောက်ရဲပါ။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ရှင် ခဏလောက်ရပ်ပါဦး ... ”

ဒါလည်း ... မေ့ကို သူ လှည့်မကြည့်။

“ရှင် ... ရှင် မသွားနဲ့ နော် ... ”

မေ အသည်းအသန် ပြေးလိုက်တော့မှ သူ့ခြေလှမ်းတွေကို မှီသွားသည်။ ။

“မင်း ... မင်း ... ငါ့နောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာတာလဲ ”

ခြေလှမ်းတွေ ရပ်သွားတာလည်း မဟုတ်ဘဲ လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆက်လျှောက်ရင်း မေ့ကိုမေးတာ။ မေ လိုက်လာတာကိုလည်း သူက လက်ခံချင်ပုံမရပါ။ ပြန်ဖြေလိုက်သည့်အသံက မာထန်နေသလို မျက်နှာကိုလည်း ထပ်မောသည်။ ။

ဘယ်ဆိုးလို့ လဲဟင်။

အနီးကပ်လေး သေသေချာချာကြည့်တော့မှ သူ အသားလေးဖြူသား ပဲ။ အမှောင်ထဲမှာ ပင် သူ့အသားလေးက ဝင်းထင်းနေ၏။ တစ်ခုပဲပြော စရာရှိတာက မပြီးမသင်ဘဲထားသည့် ဆံပင်ရှည်တွေက ဖရိုဖရဲနှင့် အ လဲလဲအပြိုပြိုဖြစ်နေတာ။

“ ရှင် ... ရှင် ... တော်တော်အသည်းမာတဲ့ လူ သိလား ”

“ ဟွန်း ... ဒီမှာ ... မင်း ဘာပြောပြော ငါဂရုမစိုက်ဘူး သိလား ”

“ ရှင့်ကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်တယ် ”

“ မလိုဘူး ... အဲဒါတွေအားလုံး လေထဲဝဲပစ်လိုက် ... ”

“ ဘာ ... ဘာပြောတယ် ... ”

ခုထိလည်း သူ မေ့ကို လှည့်မကြည့်သေးပါ။

“ ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်စရာမလိုဘူးလို့ ပြောတာလေ ... ”

ဆံပင်ရှည်တွေကြားထဲ လက်ထိုးသွင်းကာဖွရင်း သူ့လမ်းကိုပဲ သူဆက်လျှောက်နေသည် ။ မေ မောလာတော့ အသက်ရှူသံလေးက ပြင်းလာ၏။ သူ့ခြေလှမ်းတွေကိုမှီအောင် မနည်းလိုက်နေရတဲ့ အဖြစ်က မေ့အတွက်တော့ ရင်မော နာကျင်ဖွယ်ရာပင်။

“ ရှင် ... ရှင် ... ကျေးဇူးအတင်မခံချင်လည်း နေပါ။ ကျွန်မ တစ်ခုပဲ ရှင့်ကိုပြောပါရစေ ... ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်နေလို့ လူကြီးတွေအလစ်မှာ ထွက်ပြေးလာတာ ... ”

“ ဘာပြောတယ် ... မင်းက ထွက်ပြေးလာတာ ... ”

သည် တော့မှ နေနန်းတော် သူမကို လှည့်ကြည့်မိသည် ။

အမှောင်ရိပ်အောက်မှာ မြင်နေရသည့် မျက်နှာလေးကပင် ဝင်းနှစ်

အိစက်လို့ ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင် ... ဒီကောင်မလေး မင်္ဂလာသတို့
သမီး ဝတ်စုံလေးနဲ့ ထွက်ပြေးလာတာလား။

“ ဟုတ်တယ်လေ ... ကျွန်မ အရမ်းမုန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်
ထဲကို မဝင်ချင်လို့ လက်ဝတ်လက်စားတွေပါ အကုန်ချွတ်ထားခဲ့ပြီး
တော့ ကျွန်မ ထွက်ပြေးလာတာ ... ကျွန်မရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဒီရထား
သံလမ်းပေါ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရထားအတိုက်ခံပြီး သတ်သေမလို့ ...
”

မေ အမှန်အတိုင်းပဲ ဖွင့်ပြောသည် ။

မေ့ စကားအဆုံးမှာ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ခပ်လှောင်လှောင်အရံ
ပ်ကလေးဖုံးကာ မဲ့သွား၏။

“ ဟွန်း ... အဲဒါဆိုလည်း မင်း ခဏစောင့် လိုက်လေ၊ နောက် ဆယ်
မိနစ်လောက်နေရင် ရန်ကုန် - မန္တလေး အမြန်ရထားက ဒီနေရာကနေ
ဖြတ်တော့မှာ ... ဟုတ်ပြီလား၊ သေမယ်ဆိုလည်း သေလို့ ရတယ်၊ မင်း
သဘောပဲ ... ငါ့နောက်ကိုတော့ မင်းမလိုက်ပါနဲ့ ”

အို ... ကြည့်စမ်း ... ဒီလူ။

ပြောပြီးတာနဲ့ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားခဲ့ပြီ။

မေ့ကို ပြောသွားလိုက်တာလည်း ရက်ရက်စက်စက်။

သေမယ်ဆိုလည်း သေလို့ ရတယ်။ မင်းသဘောပဲတဲ့ ။

“ ဟာ ... ဟာ ... ရှင် မသွားနဲ့ ဦးနော် ... ”

ရထားလမ်းတစ်လျှောက်မှာ လူက ရှင်းနေသလို ရထားလမ်းဘေး
တစ်လျှောက်မှာ ရှိနေသည့် နေအိမ်လေးတွေဆီက မီးရောင်ကျိုးကျိုးကဲ့

ကျဲလေးတွေက လင်းတချို့ မှိန်တချို့နှင့်။

မေ သူ့နောက်ကို ခပ်သွက်သွက်လေး ပြေးလိုက်တော့ ပခုံးချင်းယှဉ် ထိလုနီးပါး အနေအထားလေးအရောက်မှာ သူ့ကိုမှီသွားသည်။ ။

“ဟာ ... မင်းလိုက်လာပြန်ပြီ ...”

နေနန်းတော် စိတ်ပျက်သံကလေးနှင့် ညည်းသည်။ ။

မေက ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့မျက်နှာလေးကို မကျေမနပ်ကလေး လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ရှင် ... ရှင် ... ဘယ်လိုလူလဲဟင်၊ လူတစ်ယောက်ကို သေချင်သေဆိုပြီး ထားခဲ့တာ၊ ရှင့်မှာ ... ညှာတာထောက်ထားတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးလေးတောင် မရှိတော့ဘူးလား ...”

“ဟာ ... အဲဒါ... မင်းကိစ္စလေ ...”

“ဒီမှာ ... ရှင်စကားပြောတာ ဂျစ်တစ်တစ်မပြောနဲ့၊ စောစောက ဟိုလူဆိုးလေးယောက်ကို ရှင်ထိုးကြိတ်လိုက်တာ မြင်ကတည်းက ရှင့်စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်မ လေးစားသွားတာ ... ပြီးတော့လည်း ... အမှောင်ထဲမှာ ကျွန်မကိုတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီး၊ ရှင် ခပ်မိုက်မိုက်လှည့်ထွက်သွားတယ် ... ဒါလည်း ကျွန်မ အံ့ဩတယ်”

တကယ်လည်း မေ အံ့ဩသွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

ဒီလူ ဘယ်လိုလူလဲဆိုသည့် အသိတစ်ခုက မေ့ကို ချည်နှောင်သွားခဲ့၏။ လူတိုင်းက မေ့ကိုစိတ်ဝင်စားခဲ့သလောက် ဒီလူနဲ့ ကျမှ ပစ်ပစ်ခါခါလုပ်တာကို ခံစားလိုက်ရတော့ မေ အံ့လည်း ဩ စိတ်လည်း တိုနဲ့ သူ့နောက်ကို သွက်သွက်လေး ပြေးလိုက်ခဲ့တာပါ။

“ အဲဒါ ... ဘယ်သူနဲ့ မှ ငါမပတ်သက်ချင်လို့ လှည့်ထွက်လာခဲ့တာ လေ ... အရေးကြီးတာ မင်းကို ပြဿနာရှာမယ့်ကောင်တွေ မင်းအနား မှာ ရှိမနေဖို့ ဘဲ လိုနေတာ မဟုတ်ဘူး လား ... အဲဒီအတွက် မင်းကိုငါ ကူညီလိုက်တာ ကျန်တာတွေ ငါဘာမှ သိလည်း မသိချင်ဘူး ... စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး ... ”

“ ရှင် ... ရှင် ... တကယ်ပြောနေတာ ... ”

သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း မခြောက်တတ်သေးသည့် မျက်ရည်စက်တွေ ကို မေက သုတ်ပစ်သည်။

ပြီးတော့မှ ... မေ သူ့ကို ပြောလိုက်မိတာက ...

“ ဒီမှာ ... ရှင်က ကျွန်မကို စိတ်မဝင်စားပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ရှင့် ကိုစိတ်ဝင်စားတယ် ... ထွက်ပြေးလာတုန်းက ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သတ် သေမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ပေမယ့် ... ခုတော့ ... ကျွန်မ ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောင်းပစ်လိုက်ပြီ၊ ရှင် ဘယ်လောက်ပဲ ကျွန်မ ကို အော်ထုတ်ထုတ် မောင်းထုတ်ထုတ် ရှင့်နောက်ကို ကျွန်မ လိုက်မယ် ... ”

“ ဘာပြောတယ် ... ”

ဒုတိယအကြိမ်မြောက်အဖြစ်နဲ့ နေနန်းတော် သူမကို လှည့်ကြည့်လို က်ရပြန်ပြီ။

“ မင်း ... မင်း ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး၊ ငါ့ကိုလာပြောမနေနဲ့ ... မင်းပုံစံလေးနဲ့ မင်းမျက်နှာထားလေးကို ကြည့် လိုက်ကတည်းက မင်းဘယ်အဆင့်အတန်းကနေ လာတယ်ဆိုတာ ငါသိ တယ် ... အကောင်းဆုံးက ဟိုရှေ့မှာ ပုစွန်တောင်ဘူတာ ... မင်းနေခဲ့

တဲ့ အကောင်းဆုံးရိပ်မြို့လေး တစ်ခုကိုပဲ အဲဒီနေရာကနေ မင်းလှည့်ပြန် သွားလိုက်ပါ ... ငါ့နောက်ကို လိုက်ပြီး ဒုက္ခခံဖို့ မင်းလုံးဝ မစဉ်းစားနဲ့ ... ငါက လမ်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်းလျှောက်သွားနေတာ ... ငါ့နောက်ကိုလိုက်လာရင် မင်းပါ မျောသွားလိမ့်မယ် ... ရှင်းတယ်နော် ... ”

“ ရတယ် ... ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး ”

“ ဘယ်လို ... ”

“ ကိုယ် မချစ်မနှစ်သက်သူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်ရတာထက်စာရင် ကိုယ်ယုံကြည်တဲ့ လူတစ်ယောက်အနားမှာ ပဲ၊ သေတဲ့ အထိ ကျွန်မ နေသွားချင်တယ် ”

“ ဟား ... ဟား ... မင်း ... မင်းက ငါ့ကိုယုံတယ်ဟုတ်လား၊ ဟား ... ဟား ... ကောင်မလေးရာ ... မင်း အရူးမထစမ်းနဲ့ ကွာ၊ မင်းက ငါ့ကို ယုံတယ်ပြောရလောက်အောင် ငါ့မှာ ဘာဂုဏ်သိက္ခာတွေရှိနေလို့ လဲဟင် ... မင်းပြောလေ ... မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ နှင်းဆီကုန်းဘူတာနားကနေ မြို့ထဲရောက်အောင် ဒီမီးရထားလမ်းပေါ်ကနေ ငါလျှောက်လာတာ ပြန်ရင်လည်း ဒီလမ်းအတိုင်းငါပြန်တယ် ”

“ ရှင် နေတာကရော ... ”

“ ငမိုးရိပ်ချောင်းစပ်က ကျူးကျော်တဲလေးတစ်လုံးမှာ ငါနေတာလေ ... ”

ကြည့်စမ်း ... သူနေတာ ...

ငမိုးရိပ်ချောင်းစပ်က ကျူးကျော်တဲလေးမှာ နေတာတဲ့ ။

“ ဟင် ... ဒါဆို အရမ်းလည်း လွတ်လပ်ပြီး အရမ်းလည်း ပျော်စရာကောင်းမှာ ပေါ့ ... ရတယ် ... ကျွန်မ မသေချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မကို ဘ

ယ်သူမှ ရှာလို့ မတွေ့အောင် အဲဒီချောင်းစပ်ကလေးက တဲကလေးမှာ ရှင်နဲ့ အတူတူ ကျွန်မ လိုက်နေမယ် ... ”

“ မင်း ... အရူးမထနဲ့ ... ”

“ ရှင် ပြောချင်တာပြော ... ကျွန်မ လိုက်မယ် ... ”

“ မင်း ... မင်း တကယ်ပြောနေတာ ”

တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားခဲ့တာ ...

နေနန်းတော် မေ့နိုင်ပါတော့မလား။

★

အခန်း(၂)

“ကြီးကြီးမိုးရေ ... ကြီးကြီးမိုး ... ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘယ်သူလဲဟင် ... အိုးလေးလား ... ”

“ဟောဟဲ ... ဟောဟဲ ... ”

တိုက်ရှေ့ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲကနေ နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းရောက်
အောင် ဒရောသောပါး ပြေးလာရတော့ အိုးလေးဆိုသည့် အရပ်ပုပြတ်ပြ
တ်လေးနှင့် အလုပ်သမားကောင်မလေး မောနေသည်။

“ဟဲ့ ... မေးနေတာဖြေလေ ... အိုးလေး ... ကြည့်ပါဦး၊ ပြေးလာ
တာလည်း မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ ... ”

“မမမြတ်သောမေလေ ... မမမြတ်သောမေ ... ”

“ဟင် ... မေ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“မင်္ဂလာပွဲကို ရောက်မလာဘဲ ထွက်ပြေးသွားလို့ တဲ့ ... ”

“ဘုရားရေ ... မေ ထွက်ပြေးသွားတယ် ... ”

ကြီးကြီးမိုး ... ရင်ဘတ်ကိုဖိရင်း ဘုရားပါ တ,လိုက်ရသည်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ရဲ့ လား အိုးလေးရယ် ... နင်ပြောတာကို ကြားရ
တာ ငါရင်တုန်လိုက်တာနော် ... ”

“ရင် ... ရင်မတုန်နဲ့ ကြီးကြီးမိုး ... အဲဒါ ... အိုးလေး တကယ်ပြော

နေတာ၊ စီစဉ်ထားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲလည်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲနဲ့ ပျက်သွားလို့ ... အန်တီလှိုင်းမခ တော်တော်ဒေါပွနေတယ်၊ ဒရိုင်ဘာ ဦးလေးစံလည်း အပြောခံရတာ ခေါင်းတောင်မဖော်နိုင်တော့ဘူးတဲ့ ... ”

“ ဘုရား ... ဘုရား ... ဒါကြောင့်မို့ အရင်နေ့တွေကတည်းက မေပြောပြောနေတာ ... ဦးမင်းသိက္ခာကို လက်မထပ်ချင်ဘူး၊ ဦးမင်းသိက္ခာကို မယူချင်ဘူးနဲ့ ... မင်္ဂလာအခမ်းအနား ကျင်းပတော့မယ့်အချိန်ကို ရောက်မှ မေက ထွက်ပြေးသွားတာဆိုတော့ ဦးမင်းသိက္ခာလည်း အရှက်ကွဲရပြီပေါ့ ... ”

ကြီးကြီးမိုးတစ်ယောက် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိနဲ့ ပျာယာခတ်ကာ ချပြီးသား ရေနွေးအိုးကိုလည်း မီးဖိုပေါ်ပြန်တင်လို့ တင် ... ရေစင်အောင်ဆေးပြီးသား၊ ဖရုံညွန့် အခက်အဖျားလေးတွေကိုလည်း ရေဇလုံထဲ ပြန်ပစ်ထည့်လိုက်လို့နဲ့ ကယောင်ချောက်ချား တွေဖြစ်ကာ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းလည်း မသိ။

“ အဲဒါ ... အခုပဲ ဦးလေးစံဖုန်းဆက်လို့ ဒီအကြောင်း အိုးလေးသိလာတာ ... ရဲစခန်းတွေမှာ လည်း လူပျောက်တိုင်ချက်ဖွင့်ပြီး၊ တစ်မြို့လုံးလူစုခွဲပြီး လိုက်ရှာနေတယ်တဲ့ ... ဦးမင်းသိက္ခာနဲ့ သူ့လူတွေရော အန်တီလှိုင်းမခနဲ့ ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတွေပါ လူစုခွဲပြီး လိုက်ရှာနေကြတာ ... အဲဒါ ... မမမြတ်သောမေ အိမ်ကိုပြန်ရောက်နေပြီလား မရောက်သေးဘူးလားမသိဘူး”

ခြံရှေ့က ကားဟွန်းသံကိုကြား၍ ခြံစောင့်ကြီး ဦးဘမောင်က အပြေးအလွှားသွားကာ ခြံထဲ အဝင်တံခါးကို သွားဖွင့်သည်။

ကားနောက်ခန်းမှာ ဒေါ်လှိုင်းမခ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းလျက်။

လူက ဆင်းမလာခင် ဖုန်းသံတွေက အရင်မြည်ကာ ကားထဲမှာ ဆူ

ညံ့နေသည်။ ။

“ ပြော ... ဦးလေးစံ ... ပြော ... ပြော ... ”

“ ကျွန်တော်တို့ ရှာတာနဲ့နေပြီ ... ”

“ မတွေ့ရင် ရှင်ပြန်မလာခဲ့နဲ့ လို့ ကျွန်မပြောထားတယ်လေ၊ ဦးလေး စံ ... မတွေ့ဘဲနဲ့ ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်မနေနဲ့ ၊ အလကား အချိန်ကုန်တယ် ... ”

ဖုန်းပြောရင်း ဒေါ်လှိုင်းမခ ကားပေါ်က ဆင်းသည်။ ။

ကြီးကြီးမိုးရော အိုးလေးကပါ အခန်းဝမှာ ခေါင်းလေးတွေ ကိုယ်စီငုံ့ကာ ... ဒေါ်လှိုင်းမခ ဆင်းလျှောက်လာတာကိုလည်း လှမ်းမကြည့်ရဲ။ ဒေါ်လှိုင်းမခက ပွဲတက်ဇာ ဝမ်းဆက်အဖြူကို အနက်ရောင် ပဝါခြုံထားတာက ဖရိုဖရဲနှင့် လျော့တိလျော့ရဲပြန်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

အချိန်ကပ်ပြီးတော့မှ မင်္ဂလာပွဲ ပျက်ခဲ့ရသည်။ ။

ဧည့်သည် တွေကို ဟန်မပျက် ဧည့်ခံနေဆဲမှာ ရှိသမျှလူအင်အားသုံးပြီး မြတ်သောမေ ပြေးနိုင်သမျှ လမ်းတွေကို ပိတ်ဆို့ရှာခဲ့ပေမယ့် အားလုံးအချည်းနှီးပဲဖြစ်ခဲ့၏။ သတို့ သား ဦးမင်းသိက္ခာလည်း အရှက်ကွဲ ... ဒေါ်လှိုင်းမခလည်း မျက်နှာမဖော်ရဲအောင်ဖြစ်ကာ ပြန်ခဲ့ရလေတဲ့ တစ်လမ်းလုံးမှာ ဒေါသမီးတို့ ကသာ အလျှံညီးညီးတောက်လောင်လာခဲ့ရလျက်။

ဦးစံ ဖုန်းကိုပိတ်ချပြီး တိုက်ထဲကိုလှမ်းဝင်တော့ ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်ကာ လဲတော့မလိုတောင် ဖြစ်သွားသည်။ ။

“ ဟဲ့ ... အိုးလေး ဘာပိုင်နေတာလဲ ... သံပရာရည်တစ်ခွက် မြန်မြန်ဖျော်ခဲ့လေ ... သွား ... သွား မြန်မြန်လုပ် ... ”

ကြီးကြီးမိုး အိုးလေးကို အတင်းတွန်းလွှတ်နေ၏။

“မမိုးလားဟင် ...”

“ဟုတ်တယ်လေ မမ ...”

“မင်္ဂလာပွဲ ... မင်္ဂလာပွဲ ပျက်သွားပြီလေ ... မမိုးရဲ့ ”

“ရှင် ...”

သိထားတာကို ကြီးကြီးမိုး ထုတ်မပြောရဲ။

ဘယ်သူသတင်းပို့တာလဲဆိုပြီး အမှုက ပတ်ချင်ပတ်နေဦးမည်။

“မအေကို အရှက်ခွဲတဲ့ သမီး ...”

“ဘာ ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြလို့ လဲ မမရယ် ...”

“အလှပြင်ဆိုင်ကနေ မြတ်သောမေ ထွက်ပြေးသွားတယ်လေ ”

“အို ... ဟုတ်လား ...”

“ဟိုဘက်အသိုင်းအဝိုင်းတွေလည်း အရှက်ကွဲ၊ မင်္ဂလာပွဲကလည်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲနဲ့ ပျက် ... မိဘက မြင့်စေချင်လို့ တိမ်ပေါ်ရောက်အောင် ဆွဲတင်ပေးတာကို ပက်ပက်စက်စက်ခုန်ချပြီးတော့မှ ထွက်ပြေးသွားတာ၊ ဟွန်း ... ပွဲပျက်ပြီးတော့မှ ပြန်လာရဲပြန်လာကြည့် ...”

ကိုယ့်ထက်အသက်ငယ်ပေမယ့် မမလို့ ခေါ်ပြီး ရှေ့မှာ ခူးထောက်ထိုင်ရတာ လှိုင်းမခဆိုတဲ့ အရှိန်အဝါတွေကြောင့်ပါပဲ။

အိုးလေးက သံပရာရည်ခွက်ကလေးကို လာချပေးသည် ။

“ပြန် ... ပြန်လာမှာ ပါ မမရယ် ... မေလေးက ဘယ်ကိုမှ သွားတတ်လာတတ်တာမှ မဟုတ်တဲ့ ဟာကို ... အပြင်ထွက်ရင်တောင် ဘယ်

တုန်းက တစ်ယောက်တည်းထွက်ဖူးလို့ လဲ၊ အားလုံးကိုကြောက်ပြီး တစ်နေရာမှာ ပုန်းနေလို့ အလွယ်တကူ ရှာလို့ မတွေ့တာဘဲနေမှာ ၊ မမ မယုံရင်ကြည့်လိုက် ... တစ်ရက်နှစ်ရက်နေရင် မေလေး ဒီကိုပဲပြန်လာမှ သေချာတယ် ... အဝေးကြီးရောက်သွားအောင်လည်း မေလေး သွားရဲမှာ မဟုတ်ဘူး ... ”

ခေါင်းမီးတောက်ကြတာလည်း ခြံထဲရှိသမျှလူတိုင်းလိုလိုပါ။ အားလုံးကလည်း မေလေးမှ မေလေး ချစ်ခဲ့ကြတာ။ ပြောရရင် မိတဆိုး ဖတဆိုးမလေးဆိုပြီး ကရုဏာတွေ တစ်လှေကြီးနဲ့ မေလေးကို အချစ်ပိုခဲ့ကြတာလေ။

မိထွေးလက်ပေါ်မှာ ကျန်နေခဲ့တဲ့ သမီးလေး။

မိထွေးခြယ်လှယ်သမျှ နာခံခဲ့ရတဲ့ သမီးလေး။

အခု ... မေလေးနဲ့ အတင်းအကျပ်ပေးစားဖို့ စီစဉ်ခဲ့တဲ့ မောင်မင်းသိက္ခာဆိုတာ ထိတ်ထိတ်ကြဲ လူပျိုလူလွတ်။ ကုမ္ပဏီ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ရယ်ပါပဲ။ သူ့ရဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်ကြီးမား ခန့်ထည်မှုတွေကြောင့် သာ ဦးမင်းသိက္ခာလို့ အမည်တပ်ခံထားရပေမယ့် အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်သာရှိသေးသည့် လူငယ်တစ်ဦးဘဝနဲ့ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို မောင်မင်းသိက္ခာက ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့တာလေ။

ပြောရရင် ... မောင်မင်းသိက္ခာ သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တာက စံမြန်းရိပ်ဆိုသည့် မိန်းကလေး။ ဒါကို မလိုသူတွေက စံမြန်းရိပ်ဆိုသည့်မိန်းကလေးနဲ့ နီးစပ်မှုရှိသွားမှာ ကြောက်လို့ ဒေါ်လှိုင်းမခနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး မြတ်သောမေနဲ့ ပေးစားဖို့ စီစဉ်ခဲ့ကြတာပါ။

ခုတော့ ... ပွဲက ပျက်ခဲ့ပြီပေါ့။

မောင်မင်းသိက္ခာရဲ့ အဖေ၊ အမေ၊ အဘိုး၊ အဘွားတွေ ညီအစ်မတွေ အပါအဝင် ဒေါ်လှိုင်းမခအဆုံး ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုင်ပင်ပြီး ဒီပြဿနာကို ရှင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့သမျှတွေအားလုံး ဒီညမှာပဲ အဆုံးသတ် ခေါင်းလောင်း ထိုးသံ တစ်ခုနဲ့ပဲ ဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့ရပြီပေါ့။

“ အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုအသိုင်းအဝိုင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို တခမ်း တနား ဖိတ်ကြားပြီးတော့မှ ပွဲပျက်အောင် လုပ်သွားတာကို ကျွန်မ အသ ညည်းနာတယ်။ ဒီခြံထဲကို မြတ်သောမေ ပြန်လာရင်လည်း ပါးတွေ နား တွေရိုက်ပြီးတော့ကို ကျွန်မ ဆုံးမမယ် ... ”

ညရောက်လို့ အိပ်ရာဝင်တော့လည်း တော်တော်နဲ့ ဒေါ်လှိုင်းမခ အိပ် လို့ မရ၊ ထ၊လျှောက် ပုတီးစိပ်တော့လည်း စိတ်က ဘုရားရှင်ဆီမှာ မရှိ၊ ဝင်လာသမျှ ဖုန်းတွေကို ကိုင်တော့လည်း မြတ်သောမေကို ရှာမတွေ့ သေးပါဆိုသည့်အဖြေတွေကပဲ ဖုန်းတစ်လုံးပြီးတစ်လုံးဆီကနေ စိတ်ပျက်ဖွယ် တက်လာနေခဲ့သည် ။ အချိန်ကိုကြည့်လိုက်တော့လည်း ညတစ် နာရီကျော်နေပြီ။

ဒါဆို မြတ်သောမေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

ရေထဲပဲ ခုန်ချသွားပြီလား။ တစ်နေရာရာမှာ ဒုက္ခပဲရောက်နေပြီလား ။ သေချာတာက ... မြတ်သောမေက လည်ပတ်နေသမျှ လုပ်ငန်းတွေ၊ ငွေတွေ၊ အမွေတွေအားလုံးရဲ့ သုံးပုံနှစ်ပုံကို အတိအကျ စာချုပ်စာတမ်း တွေနဲ့ ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့တာ။

ဒေါ်လှိုင်းမခကတော့ ...

အမွေဝေစုရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံကိုပဲ မိထွေးအဖြစ်နဲ့ ခံစားခွင့်ရှိခဲ့တာလေ။ အကယ်၍ သာ ဦးမင်းသိက္ခာနဲ့ မြတ်သောမေ လက်ထပ်သွားခဲ့မည်ဆို လျှင်တော့ ... အခြေအနေက တစ်မျိုးပြောင်းပြီး မိမိဘက်မှာ အလေး

သာလာမလားဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်သဘောမျိုး ဒေါ်လှိုင်းမခ ကြံစည်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

ခုတော့ ... အားလုံးလွဲချော်ခဲ့ရသည့်အပြင် မိမိပါ စိတ်သောကရောက်နေခဲ့တဲ့ အဖြစ်။ မြတ်သောမေကိုတော့ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာနိုင်မှ ဖြစ်မည်။ ဒီတစ်ကြိမ်လွဲရင်တော့ နောက်တစ်ကြိမ် စီစဉ်သင့်ရင် စီစဉ်ရမည်။

ဒီလိုပဲ ... ပုတီးစိပ်ရင်း ဒေါ်လှိုင်းမခ တွေးသည်။ ။

ဒီဇာတ်လမ်းမှာ တကယ်အရေးကြီးတာက မင်းသိက္ခာ။

ပျောက်သွားတဲ့ မြတ်သောမေကို ပြန်ရှာတွေ့ခဲ့လျှင်တောင်မှ အရင်ကလို ခေါင်းညိတ်လက်ခံနိုင်ပါဦးတော့မလား။

★